

Τα Ονομαστήρια του π. Αντωνίου από την Κιβωτό του Κόσμου

/ [Ορθοδοξία· Διεθνές Πρακτορείο Εκκλησιαστικών Ειδήσεων](#)

Τα Ονομαστήριά του άγει ο π. Αντώνιος από την Κιβωτό του Κόσμου και τα παιδιά της Κιβωτού του έκαναν έκπληξη όπου του ευχήθηκαν και στη συνέχεια του τραγούδησαν τραγούδια που έγραψαν τα ίδια τα παιδιά.

Παρακολουθήστε το βίντεο:

Πατερ Αντώνιος

«Από το παράθυρό μου έβλεπα νέα παιδιά εγκαταλειμμένα, μπλεγμένα στα ναρκωτικά και την εξασθλίωση. Άρχισα να αναρωτιέμαι πώς μπορώ να τα βοηθήσω. Στην αρχή ήταν μια παρέα εφήβων. Πλησίασα και ζήτησα να παίξουμε έναν αγώνα μπάσκετ. Σήμερα (2016) στην Κιβωτό έρχονται 500 παιδιά όλων των ηλικιών». «Η πόρτα μας για αυτά θα είναι πάντοτε ανοιχτή».

Image not found or type unknown

Ο ιερέας Αντώνιος Παπανικολάου υπηρέτησε ως εφημέριος στον Άγιο Γεώργιο Ακαδημίας Πλάτωνος, στον Κολωνό. Ξεκίνησε την ιερατική του δράση το 1998 σε μια από τις πιο υποβαθμισμένες τότε περιοχές, στον Κολωνό στην Αθήνα. Η περιοχή είναι, από τις πιο επικίνδυνες στην Αθήνα, αφού δρουν πολλές συμμορίες, ενώ σχεδόν σε κάθε γωνιά γίνεται εμπόριο ναρκωτικών. Από την πρώτη στιγμή που εγκαταστάθηκε, ένιωσε την ανάγκη να αντιδράσει σε ότι συνέβαινε γύρω του. Ο ίδιος, παρατηρούσε καθημερινά παιδιά, που ενώ θα έπρεπε να ήταν στο σχολείο σύχναζαν σε πλατείες ή παιδιά που αποτελούσαν μέλη ομάδων υψηλού κινδύνου, ενώ πάντα τα ίδια και οι οικογένειές τους βρίσκονταν σε ανάγκη. Σιγά σιγά, τα πλησίασε μέσω του μπάσκετ και της αποδοχής, ανθρώπινα, προσπαθώντας να μιλήσει μαζί τους για τους προβληματισμούς τους, για την καθημερινότητά τους, προσπαθώντας να τους μιλήσει ως ίσος προς ίσον, χωρίς να τους κρίνει και χωρίς να τους νουθετεί και κυρίως να βρει τον τρόπο να σταθεί στο πλάι τους και να τα βοηθήσει στις ανάγκες τους. Με τον καιρό κέρδισε την αποδοχή τους και σταδιακά και την εμπιστοσύνη τους.

«Κάθισα να ακούσω τα παιδιά, τα αποδέχτηκα έτσι ακριβώς όπως είναι. Μοιράστηκα το σπίτι τους, τη πλατεία και το γήπεδο. Μέσα από τον αθλητισμό και τα πρωταθλήματα βγήκαν τα θετικά τους στοιχεία. Όταν κάποιος είναι τόσο απελπισμένος, όπως αυτά, τι να του πεις; Ότι ο Χριστός σώζει; Τα ακούει βερεσέ.»

Σε αυτό του τον αγώνα, πάντα στο πλάι του η σύντροφος και αρωγός, η σύζυγός του Σταματία Γεωργαντή, με την οποία τότε, όπως και τώρα θυσιάζονται και μοιράζονται τις αγωνίες, τις δυσκολίες και φυσικά την ικανοποίηση του

εγχειρήματος.

«Στόχος μας είναι τα παιδιά να νιώσουν ότι υπάρχει και ένας άλλος κόσμος, πέρα από αυτόν που έχουν γνωρίσει. Μόνο κίνητρό μας είναι η αγάπη και σε αυτή βασιζόμαστε».

Η προσφορά του απλού κόσμου ξεκίνησε μετά από καιρό, εφόσον γνώρισαν το νεαρό ιερέα και συνειδητοποίησαν τις προθέσεις του. Οι κάτοικοι της περιοχής άρχισαν να έρχονται ο ένας μετά τον άλλο και εθελοντικά να παρέχουν τις υπηρεσίες τους. Δάσκαλοι άρχισαν να έρχονται και να κάνουν μαθήματα στα παιδιά, νοικοκυρές της περιοχής άρχισαν να φέρνουν πράγματα από τα σπίτια τους, τρόφιμα και ρούχα που δεν χρειάζονταν πια οι δικές τους οικογένειες.

Έτσι, με τη βοήθεια εθελοντών, δημιουργήθηκε η Κιβωτός του Κόσμου, μια Οργάνωση με στόχο να βγάλει όσα περισσότερα παιδιά μπορούσε από τη φτώχεια και την εγκατάλειψη και να τους προσφέρει τη δυνατότητα «να σταθούν στα πόδια τους».

Καθώς ο πληθυσμός που ζητούσε βοήθεια αυξανόταν με ταχείς ρυθμούς, ο πατέρας Αντώνιος βλέποντας τα παιδιά και τις ανάγκες ολοένα να αυξάνονται, θέλησε να στεγάσει την προσπάθεια σε ένα πρώην καφενείο και άρχισε να δημιουργεί προγράμματα υποστήριξης, με πρώτο στόχο να βοηθήσει τα μεγαλύτερα παιδιά της περιοχής να επιστρέψουν στο σχολείο και να

ολοκληρώσουν την φοίτησή τους.

«Δεν είχα κάποιο σχέδιο όταν ξεκίνησα... το ένα έφερε το άλλο. Τα παιδιά ήταν άρρωστα. Και είπαμε ότι πρέπει να κάνουμε ένα μαγειρευτό φαγητό στη μία γωνία και στην άλλη γωνία να τους μαθαίνουμε γράμματα. Μετά ήρθαν οι άστεγοι, βάλαμε κρεβάτια. Μετά φτιάξαμε λουτρά για να πλένονται τα παιδιά και το ένα έφερε το άλλο, τα πράγματα πήραν το δρόμο τους, με τη μία ανάγκη να γεννά την επόμενη..»

Η υποστήριξη, εκτός των Ελλήνων αλλά και των μεταναστών, αποτέλεσε σημαντικό ζήτημα προβληματισμού για πολλούς πολίτες αλλά και φορείς της ευρύτερης περιοχής, αφού πολλοί ήταν εκείνοι που υποστήριζαν ότι οι προσπάθειες του ιερέα θα πρέπει να εστιάζονται αποκλειστικά στους Έλληνες που έχουν ανάγκη και όχι στους αλλοδαπούς. Η αγκαλιά της «Κιβωτού» δέχεται όλους όσους έχουν την ανάγκη της ανεξάρτητα από εθνικότητα και θρησκεία. Ο πατέρας Αντώνιος έχει καταβάλλει μεγάλη προσπάθεια να εξηγήσει και να πείσει την κοινότητα ότι η υποστήριξη των μεταναστών συμβάλλει στην ενίσχυση της ασφάλειας για όλους όσους ζουν στην περιοχή και ότι ουσιαστικά προστατεύονται και τα δικά τους παιδιά, αφού η περιθωριοποίηση και η απελπισία υποθάλπτουν την εγκληματική συμπεριφορά. Βέβαια, το τελευταίο διάστημα τα Ελληνόπουλα αποτελούν το μεγαλύτερο ποσοστό των παιδιών και των οικογενειών.

«Πώς θα επιβιώσει ένας πρόσφυγας εάν δεν τον εκπαιδεύσεις και δεν τον βοηθήσεις να βρει το δρόμο του; Αναγκαστικά θα κλέψει! πλησίασα τα παιδιά των μεταναστών και των προσφύγων γιατί τους εξήγησα την ιστορία των παππούδων και των πατέρων μας... Ξέρουμε τι σημαίνει προσφυγιά, ρατσισμός και θάνατος.

Εάν ο καθένας έκανε κάτι στη γειτονιά του, δεν θα είχαμε αυτό το τεράστιο πρόβλημα με τους ξένους που δεν μπορούν να φύγουν από τη χώρα και αναγκαστικά περιθωριοποιούνται! Οπότε ή κλειδωνόμαστε στα σπίτια μας ή τους βοηθάμε να σταθούν στα πόδια τους»

Παρά τις δυσκολίες και τις αντιξοότητες, ο πατέρας Αντώνιος δεν έχασε ποτέ την αισιοδοξία του και την ελπίδα του ούτε την προσήλωσή του στο στόχο που είχε θέσει, βρίσκοντας πάντα τους τρόπους για να βοηθήσει όσο το δυνατόν περισσότερα παιδιά!

«Η Κιβωτός για μένα είναι σχέδιο Θεού το οποίο προϋπήρχε... ο Θεός έχει ευλογήσει αυτό το έργο και με τη βοήθεια Του συνεχίζουμε.»

«Η αγάπη τρόπους μηχανεύεται και δεν έχει σύνορα και όρους».

Πηγή: www.orthodoxianewsagency.gr